

Emily strčila zamyšleně prst do lepkavého vonavého těsta na dort a zavřela oči. Celá rodina jí říkala, že její kuchařské výtvary jsou kouzelné. I ve škole jí to kdekdo říkal, ale nemysleli to všichni stejně. Mladší bratr Alexander i její starší sestry Linda a Lory *věděli*, že přimíchává kouzla do všeho, ať už peče dorty, muffiny, čokoládové řezy nebo sušenky. Rozuměli kouzlům a čarování

daleko víc než kdokoliv jiný. Necháпали ale, kde se v ní umění čarovat bere – vždyť nebyla pohádkovou bytostí. Nebyla jako oni.

Před pár měsíci zjistila pravdu: rodinu, ve které žila, netvořili její pokrevní příbuzní. Byla adoptovaná. Nalezená. Vybrali si ji, jak jí táta Al vysvětlil. Al mu říkali lidé, ale v pohádkové říši se jmenoval Alkoun. Vysvětlil Emily, že je tím pro ně vlastně vzácnější. Našel ji, jak leží opuštěná na břehu řeky, a přinesl ji domů, aby se o ni postarali.

Přidala ještě trošku vanilky a zamračila se. Že byla adoptovaná, se dalo ještě celkem snadno pochopit, i když si nebyla úplně jistá, jak by se měla cítit. Zato z ostatních členů rodiny měla zamotanou hlavu.

Celá rodina, úplně všichni byli pohádkovými bytostmi – a ne ledajakými. V pohádkové říši byli moc důležití. Patřili tam k blízkým příbuzným královské rodiny. Dům, kde žili, byl ve skutečnosti vstupní branou do jiného světa. Alkounovým úkolem bylo střežit všechny dveře, které tam vedly, a zabránit komukoliv, aby mezi těmito dvěma světy cestoval. Jak to, že v domě vyrůstala, a přitom jí během celých deseti let nedošlo, co se tady děje? Divila se, že přinejmenším nepochopila, jak jsou všichni zvláštní. Že se liší od ostatních lidí. Jenomže jak s nimi žila, stalo se pro ni normálním to, co bylo odlišné, pomyslela si, ponořila prst do těsta a ochutnala. Byla zvyklá, že často zahlédla koutkem oka podivné věci,

keré tam pak ale nebyly, když se otočila, aby se na ně pořádně podívala. Nikdy jí vlastně nedošlo, že ostatní domy takové nejsou.

Tátovu zvláštnost a podivnost přičítala tomu, že byl spisovatel. Někdo, kdo pořád píše o trollech, démonech a všech možných příšerách, by přece měl být trochu podivín. A mamka byla, no... Umělci jsou vždycky zvláštní a Eva byla umělkyně, i když většinou tvořila hlavně návrhy vzorů na látky.

Emily si vždycky myslela, že v každé rodině se najde jeden člen, který se od ostatních dost liší. U nich to byla právě ona sama. Ta normální. Nudné dítě, které ochotně připraví čaj a naslouchá, když otec šílí před termínem odevzdání knihy,

nebo když svoje hrdiny zatáhne do vybuchující sopky a nenapadá ho, jak je dostat ven.

Jenomže teď už nebyla normální. Usmála se. V ústech se jí rozlila sladká chuť těsta na dort – ucítila med a příjemné bzučení, jako když včelky usednou na levandulové květy. To opravdu nebylo normální. Bylo to kouzelné. A umění čarovat se báječně hodilo nejen na vaření. Zlepšovala se v něm. Minulý týden vzala hrst drobků z čokoládového řezu a vykouzila z nich krásného myšáka s čokoládově hnědým kožíškem. Alexander žadonil, aby si ho mohl nechat, a tak teď myšáček bydlel v hrnečku na nočním stolku vedle jeho postele. Bylo jí jasné, že nikdy nebude umět používat kouzla tak jako její sourozenci, kteří po celič-

ký den trousili kouzla všude po domě. Pro ni to bylo těžké – ale už se jí to taky dařilo. Věděla, že do ní kouzlo během let postupně vrůstalo, měla ho v sobě a bylo to tak nádherné, a zvláštní, a tolik vzrušující!

„Už to máš, Emčo?“ nakoukla do kuchyně starší sestra Lory a vypadala netrpělivě.

„Ne, ale už to bude. Nechci to pokazit!“ zamračila se Emily. „Děje se něco?“

„Táta s náma chce mluvit. Řekla jsem mu, že pečeš. Na tváři se mu objevil hrozně legrační výraz a prohlásil, že počkáme, než budeš hotová. Můžeš si teda pospíšet, prosím? Ráda bych věděla, co nám chce.“

Emily nakrčila nos a čichla k těstu. Vonělo sen-

začně. Najednou si byla jistá, že je hotové. Nalila ho do pečicí formy, sevřela ji oběma rukama, a než ji strčila do trouby, zastavila se a zavřela na vteřinu oči, aniž by si uvědomovala, co vlastně dělá. Pak nastavila dobu pečení.

„Co jsi to teď dělala?“ zeptala se jí Lory a trošku se při tom zamračila.

„Co myslíš? Nastavování času? Vždycky nastavuju dobu pečení. Obzvlášť teď jsem musela. Jestli má táta pro nás něco zajímavého, mohla bych na troubu zapomenout.“

„Ale ne, ty blázínku! Přece vím, co je časovač na troubě!“

„Vážně?“ trochu opovržlivě si odfrkla Emily.
„V životě jsem tě neviděla dělat nic jiného než

toast. A i při tom necháš vytažené celé balení a drobky jsou úplně všude.“ Křenila se ale přátelsky a Lory jen předstírala, že ji chce plácnout.

„Ne, myslím, jak jsi takhle držela formu s těstem – skoro to vypadalo, jako bys k němu mluvila!“

„Fakt...?“ podivila se Emily. „To vůbec nevím...“

Lory přikývla a se zájmem se dívala střídavě na Emily a na dort, který se leskl ve světle trouby.

„Opravdu,“ potřásla hlavou. „Měli jsme si dávno všimnout, co děláš, když vaříš. Vždyť ty celou dobu čaruješ! Není divu, že jsou tvoje dorty a koláče prostě nejlepší ze všech.“

Emily se taky zadívala na dort. „Takhle jste to tedy s Lindou myslely, když jste říkaly, že na ča-

rování nemyslíte pořád? Že nemusíte vždycky použít nějaké zaklínadlo? Že někdy se to prostě... stane, i když se úmyslně nesnažíte?“

„Hm, přesně tak.“

„A se mnou je to stejné? Aspoň trošku?“ šeptala naléhavě a přála si, aby ji v tom Lory utvrdila. Aby znova mluvila o čarování. Pořád cítila v ústech sladkou chuť těsta – cukr a med na jazyku a vanilku ve štěrbině mezi předními zuby. Chutnalo opravdu výborně. A ta představa, že může čarovat, aniž by o tom dokonce přemýšlela!

Ve skutečnosti nepochopila, co měl Alexander na mysli, když jí říkal, že má v sobě taky kouzlo. Pokoušel se jí vysvětlit, že ho do sebe nasála. Že do ní během deseti let, kdy s nimi žila, stále

pronikalo, jak ode všech z rodiny, tak z domu, jehož dveře vedou do pohádkové říše. Emily si myslela, že by ji Linda, Lory a Alexander mohli naučit nějaká kouzelná zaříkávadla. Jednoduchá kouzla. Nenapadlo ji ale, že by v ní schopnost čarovat mohla sama takhle vyrůst. Teprve teď si začínala uvědomovat, že už se to asi nějakou dobu děje.

„Jasně že jo! Trvá to už dlouhou dobu, jen jsi o tom nevěděla.“ Lory se zatvářila soustředěně a mezi dokonalými oblouky obočí jí naskočily dvě roztomilé rýhy. „Můžou to být i roky, ale dokonce ani my jsme to dřív nezjistili. Tuším, že i o tom chce táta mluvit.“

„Zlobí se?“ podívala se na Lory s obavami.

